

MOLT LLUNY D'AQUÍ

Sé una ciutat, molt lluny d'aquí, dolça i secreta,
on els anys d'alegria són breus com una nit;
on el sol és feliç, el vent és un poeta,
i la boira és fidel com el meu esperit.

L'Orient hi deixà la seva sang de roses,
la mitja lluna càlida del seu minvant etern
i, enllà d'un gran silenci de persianes closes,
un riu profund que corre per una nit d'hivern.

Als seus vells carrerons, plens de fervor, arriba
jo no sé de quins segles un gris d'amor i encens;
el so de les campanes hi té una ànima viva
i el seu batec és lliure com el del cor dels nens.

Allí, més bells encara que els parcs en primavera,
els camps humils i alegres s'obren al capaltard;
en el seu gran repòs l'ànima es fa lleugera
com enmig de la vasta paciència del mar.

Res no crida el meu cor amb més tendresa, ara,
que aquells camins fondals de xops i de canyars.
El seu record fa un ròssec de recança al meu pas;
torna a la meva espatlla la mà greu del meu pare.

• GLOSSARI

Fidel: adj. Que no manca a la fe promesa, a allò a què s'ha compromès envers algú.

Minvant: adj. Que disminueix.

Closes: adj. Tancades

Capaltard: m. Vespre

Fondal: m. Terra de regadiu, molt bona per al conreu.

- **HORITZÓ D'EXPECTATIVES**

Presentació del poema. Què suggereix? Què diu?

Tema: Nostàlgia i enyor per la llunyania de la seva ciutat.

Aquest poema pertany al món personal i íntim del poeta. Escrit al juny del 1939, comença evocant la seva ciutat, i tota la nostàlgia i tot el dolor es concentren en la tendresa del gest que evoca l'últim vers. Per tant, no només enyora la seva ciutat sinó també la seva família.

En definitiva, és un poema descriptiu que evoca la figura paterna a partir de diversos aspectes de la seva ciutat natal.

- **CLAUS PER AFAVORIR LA COMPRESIÓ**

Del desembre de 1935 al desembre de 1942, Màrius va viure al Sanatori. Hi va entrar amb l'esperança de curar-se i retornar a la seva ciutat natal, però en aquest període de reclusió va perdre la seva llar i va viure l'exili de la seva família.

És, doncs, una etapa de nostàlgia on els records li permeten un cert acostament a la seva família.

• ACTIVITATS

Com ja s'ha dit, el referent d'aquesta poesia és l'enyorada Lleida. No obstant això, també es podria interpretar aquesta poesia com una descripció íntima del poeta. On es veuen tots aquests aspectes? "Dolça i secreta", "feliç", "on ... el vent és un poeta", "la boira és fidel com el meu esperit", "un riu profund", "als seus vells carrerons, plens de fervor", "una ànima viva", "el seu batec és lliure", "els camps humils i alegres", "l'ànima es fa lleugera, com enmig de la vasta paciència del mar", "tendresa", "record" o "ròssec de recança", són noms i adjectius aplicables a la manera de ser i sentir del poeta ¹.

1. Torna a llegir el poema intentant veure-hi una descripció de Màrius Torres. Tot seguit, redacta un fragment que descrigui la personalitat del poeta segons el que has interpretat de la poesia.

2. Ara farem un canvi de rols, tu seràs el poeta. Inspirant-te en aquesta poesia, fes-ne una altra que et descrigui a tu mateix. Utilitza els recursos estilístics que més t'agradin, i fes que la descripció s'ajusti a la realitat tan com sigui possible.

3. Fes l'anàlisi formal del poema: mètrica, rima i estrofisme.

¹ Badia Cardús, M. (1993) Màrius Torres, poeta dolç i secret. A: *Màrius Torres en el record. Recull d'homenatge*. Barcelona, Publicacions de l'Abadia de Montserrat. P. 45-49.

Sé una ciutat, molt lluny d'aquí, dolça i secreta, A 12 (6+6) fem.
on els anys d'alegria són breus com una nit; B 12 (6+6) masc.
on el sol és feliç, el vent és un poeta, A 12 (6+6)fem.
i la boira és fidel com el meu esperit. B 12 (6+6) masc.

L'Orient hi deixà la seva sang de roses, C 12 (6+6) fem.
la mitja lluna càlida del seu minvant etern D 12 (6+6) masc.
i, enllà d'un gran silenci de persianes closes, C 12 (6+6) fem.
un riu profund que corre per una nit d'hivern. D 12 (6+6) mas.

Als seus vells carrerons, plens de fervor, arriba E 12 (6+6) fem.
jo no sé de quins segles un gris d'amor i encens; F 12 (6+6) fem.
el so de les campanes hi té una ànima viva E 12 (6+6) fem.
i el seu batec és lliure com el del cor dels nens. F 12 (6+6) fem.

Allí, més bells encara que els parcs en primavera, H 12 (6+6) fem.
els camps humils i alegres s'obren al cap al tard; I 12 (6+6) masc.
en el seu gran repòs l'ànima es fa lleugera H 12 (6+6) fem.
com enmig de la vasta paciència del mar. I 12 (6+6) masc.

Res no crida el meu cor amb més tendresa, ara, J 12 (6+6) fem.
que aquells camins fondals de xops i de canyars. K 12 (6+6) masc.
El seu record fa un ròssec de recança al meu pas; K 12 (6+6) masc.
torna a la meva espatlla la mà greu del meu pare. J 12 (6+6) fem.

